

Arrest

nr. 121 885 van 31 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE II DE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 8 november 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 november 2012 met refertenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 februari 2014.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordelingen van de zaak

1.1 Op 30 maart 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet) in.

1.2 Op 24 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

2.2 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld: “De bestreden beslissing, zijnde de beslissing van 24 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, geeft duidelijk de juridische grondslag aan, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van die bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. De bestreden beslissing werd formeel gemotiveerd. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Verder houdt verzoekende partij ten onrechte voor dat het niet aanvaarden van een Seafarer's Identity Document als een identiteitsdocument niet werd gemotiveerd door verwerende partij. In de bestreden beslissing wordt ter zake verwezen naar de juridische grondslag, met name de omzendbrief van 21 juli 2007, punt II C 1b, en zij bevat ook een feitelijke toelichting waarom dergelijk document niet als identiteitsdocument werd weerhouden. De verzoekende partij uit geen enkele kritiek op deze feitelijke toelichting, die wordt herhaald in de nota en die geen tegenstrijdigheid inhoudt met de omzendbrief.

Het middel lijkt ongegrond.” Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 1 februari 2014 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 11 maart 2014, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 27 januari 2014 opgenomen grond, verwijst zij naar haar pleidooi in zaak 8 op de rol, met name stelt zij inhoudelijk niets toe te voegen te hebben aan het verzoekschrift, maar dat zij gebruik maakt van de procedure om gehoord te worden, anders wordt louter procedureel geantwoord dat er geen belang is en wordt niet ingegaan op haar argumenten. Zij heeft wel belang, met name belang bij de beoordeling van de argumenten, zij wenst dat geantwoord wordt op de argumenten van het verzoekschrift. Ook de ingevoerde mogelijkheid tot het indienen van een synthesememorie haalt niets uit, want als men iets toevoegt of niet samenvat, is ze ongeldig.

De verwerende partij verwijst naar de beschikking van de Raad.

2.3 Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ter terechtzitting in de eerste plaats uitdrukkelijk aangeeft dat zij inhoudelijk niets toe te voegen heeft aan het verzoekschrift, maar dat zij gebruik maakt van de procedure om gehoord te worden, omdat anders louter procedureel geantwoord wordt dat er geen belang is en niet wordt ingegaan op haar argumenten. De Raad wijst echter erop dat uit artikel 39/73 van de vreemdelingenwet geenszins voortvloeit dat, in het geval de verzoekende partij niet vraagt gehoord te worden, louter procedureel geantwoord wordt dat er geen belang is. Artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende: “Indien geen der partijen vraagt om te

worden gehoord dan worden deze geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond en wordt naargelang het geval het beroep ingewilligd of verworpen." Vervolgens geeft de verzoekende partij aan dat zij belang heeft bij de beoordeling van de argumenten en dat zij wenst dat geantwoord wordt op de argumenten van het verzoekschrift. De Raad wijst in de eerste plaats erop dat de Raad overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet uitspraak doet op basis van de synthesememorie, en dus niet op het verzoekschrift. Verder dient erop gewezen te worden dat op de argumenten van de verzoekende partij reeds geantwoord werd in voornoemde beschikking van 27 januari 2014 en benadrukt de Raad nogmaals dat de verzoekende partij met betrekking tot dit antwoord geen enkele inhoudelijke opmerking heeft geformuleerd en daarentegen zelfs uitdrukkelijk aangeeft niets inhoudelijk toe te voegen te hebben aan het verzoekschrift. Daar waar de verzoekende partij nog verwijst naar de synthesememorie, dient te worden vastgesteld dat de inhoud van voornoemde beschikking van 27 januari 2014 in het geheel geen betrekking heeft op enig probleem met de synthesememorie en dat *in casu* de door de verzoekende partij neergelegde synthesememorie aanvaard geworden is, zodat de Raad niet inziet op welke manier deze opmerking van de verzoekende partij in voorliggend geval relevant zou zijn.

Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 27 januari 2014 opgenomen grond, dient te worden vastgesteld dat een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet niet kan worden aangenomen.

Het enig middel ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET